

Side bæres paa begge Skuldre. Det ærede Medlem anstillede ogsaa Betragtninger over, hvorledes man her i Tinget maatte stille sig overfor, hvad Regeringen fremlagde af Lovforslag, og mente, at naar Ministeriet fremlagde et Lovforslag som dette, maatte man sige ja til det. Men vi har jo dog et Medansvar alle sammen her i Tinget, og det ved jeg da ogsaa, at det ærede 9de Medlem for 6te Kreds har. Jeg mener derfor, at vi maa tage vor Stilling, efter som vor Mening er. Jeg ønsker i hvert Fald ikke at følge det ærede Medlem i hans Betragtninger over, hvad Landstinget maa og ikke maa. Jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han, hvis det bebudede Forslag kom frem under Forhandlingerne angaaende Industriens Forhold, hvis Regeringen fremsatte Forslag om Toldbeskyttelse, ogsaa vilde mene, at man straks skulde tage det; det maatte blive Konsekvensen af det ærede Medlems Udtalelse.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem (Martin Olsen) stillede et Spørgsmaal til mig. Jeg vil saamænd ikke lægge andet ind i Loven, end hvad der staar i den, og som jeg sagde før: jeg vil ogsaa have Lovens Bestemmelser anvendt. Spørgsmaalet, om jeg skulde være Sandhedsvidne eller ikke, tror jeg ikke, det ærede Medlem skal stille saa skarpt op. Jeg taler selvfølgelig efter den Hukommelse, jeg har, men med Hensyn til det konkrete Spørgsmaal om de 15 pCt. vil det ærede Medlem erindre, at selvfølgelig kom der en Ændring, men ikke, fordi netop hans Parti ønskede en Ændring i dette Stykke for at gaa med til Loven — det vil han neppe heller benægte. Det ærede Medlem er ogsaa gaaet med til det Princip, som ligger i, at der skal reduceres i Lønnen, d. v. s. til Fordel for Fonden, saaledes at der skal ydes sædvanemæssig Betaling og derfra drages en vis Procentdel, som henlægges til Fonden; at han saa har sagt 15 pCt. og jeg 20 eller 25, er højst troligt, jeg ved det ikke, men jeg ved, at skal man naa noget, skal man begynde med noget mere, end man endeligt vil naa. Det er i øvrigt ligegyldigt, jeg husker det ikke, men Princippet er altsaa tiltraadt, da de 15 pCt. blev tiltraadt. I øvrigt var det ærede Medlem ret mat i sine Argumenter, og jeg tror, at hvis han havde været i Besiddelse af de seneste Opgørelser, hvad jeg forstaar, han ikke er, og havde spurgt sig for for nylig, som jeg har gjort, i Direktoratet, vilde han maaske have kunnet følge mig noget længere, end han gjorde. Jeg sagde

Ogsaa, at det var min personlige Opfattelse. Hvad Bestyrelsen af Fonden vilde komme til, kunde jeg ikke udtale mig om; det var Udtryk for min personlige Mening, jeg fremsatte.

Schovelin: Den højtærede Socialminister udviklede i sin Slutningstale i forrige Møde, hvorledes man ikke vel kunde vente af et socialdemokratisk Ministerium, at det skulde kunne gribe lige ned til Arbejdsløshedens Rod, hvorved han forstod, at et socialdemokratisk Ministerium skulde kunne magte at fjerne overhovedet Arbejdsløsheden under den nu bestaaende Samfundsordning. Jeg vil for mit Vedkommende gerne indrømme ham, at dette kunde man ikke vente af en socialdemokratisk Regering, men vel, at en Arbejderregering i ganske speciel Grad vilde tage sig af det Fænomen, som saa stærkt varslers truende imod Arbejderne, Arbejdsløsheden. Da Ministeriet Neergaard kom til, stod vi i den efterfølgende Tid overfor en Prisfaldsperiode, som skyldtes en Verdenskonjunktur, som ingen Regering — heller ikke en socialdemokratisk Regering, jeg maa maaske endog tilføje: end ikke en udmærket socialdemokratisk Regering, for der kan jo tænkes socialdemokratiske Regeringer af forskellige Dygtighedsgrader — vilde have kunnet staa imod. Arbejdsløsheden kunde derfor ikke med nogen Føje bebrejdes den daværende Regering. Nu derimod befinder vi os i en helt anden Periode, nu er der ogsaa Nedgang i Priserne, Nedgang i Konjunkturerne, Arbejdsløshed. Men dette beror for den væsentligste Del paa, at man fra Regeringens Side har indledet en Deflationspolitik. Det er, om jeg saa maa sige, den anden Side af en Medaille, hvis ene Side hedder Deflation. Medens under Ministeriet Neergaard Konjunkturerne kom udefra og var Verdenskonjunkturer, som intet dansk Ministerium kunde have gjort noget væsentligt imod — man maatte bøje sig, som selv de største Træer maa bøje sig i Stormen —, er man her inde i en *villet* Deflation for at hæve den danske Krone.

Nu synes det mig, at det, der, naar der hersker en saadan Arbejdsløshed, først og fremmest maatte være Genstand for Regeringens Overvejelse, var, om denne Deflation, der allerede har gjort saa store Ulykker for Erhvervslivet, ganske bortset fra de Fordele, den kan have haft derved, at den har hævet Landets Krone, bør fortsættes. Thi det nytter jo lidet, at man laver Arbejdsløshedsforanstaltninger i, om